

ЕВГЕНИЙ ФЬОДОРОВСКИ ДВУБОЙ

Превод от руски: Цвета Пеева, 1971

chitanka.info

Андрюшка се закашля, извади бързо ръцете си от водата и опита да се залови за края на ледения блок. Но пръстите му се изплъзнаха и оставиха върху синия лед тъмни кървави ивици.

Заби с всички сили отново пръсти, за да се задържи поне малко над водата. И тогава разбра, че няма да се измъкне от ледената вода, напразно не бе изул валенките си и не бе хвърлил пушката — вече едва ли щеше да му потрябва. Затвори очи и се гмурна под водата. Изведнъж ръката му напипа ремъка на пушката и пръстите му припряно взеха да го разкопчават, защото ако не разкопчаеше ремъка, не можеше да свали пушката от гърба си.

Андрюшка изплава отново, видя издраскания окървавен лед, с един замах свали пушката.

Щикът издрънча.

„Нож, нож е нужен!“ — досетя се Андрюшка.

Намери веднага ножа — обикновен, войнишки, с черна дървена дръжка и бронзова потъмняла кръстовка пред острието. Измъкна го от ножницата и го заби в гладкия и трошлив като огледало лед. Острието се заби дълбоко. Навярно едва ли би го удържал, ако опиташе да се измъкне върху леда, но можеше поне да се хване за дръжката, за да си почине малко и набере сили.

Андрюшка разгледа ниското утринно слънце, лилавите априлски облаци и в този миг чу повлечен силен вой.

На около десетина метра от себе си видя кафявото ръждясало туловище на изстребител, широките бели линии на кръстовете, опушените места на мотора и гъстата мрежа от нитове по крилетете.

Инстинктивно сви глава. Солената ледена вода пак опари лицето му. Андрюшка с рязко движение изхвърли тялото си напред върху леда и, забил крака, почна да се отдръпва от опасния край.

„Месершмитът“ повдигна нос, подскочи и се плъзна по криле — през запотеното стъкло на кабината Андрюшка за миг зърна лицето на пилота. Пилотът също го гледаше.

Хорст Бьотгер даде газ и когато набра височина, направи боен завой. Броячът на боекомплекта в лявата картечница показваше нула. В дясната оставаха около сто патрона. Бьотгер внимателно се прицели в

точката върху леда и натисна спусъка. Белосинкавата траса удари ледения блок, избивайки фонтани пръски.

„Спокойно, Хорст, спокойно!“ — каза си той. От силното напрежение бяха се схванали челюстите и гърба му.

Куршумите се забиваха в леда край войника, но руснакът бе останал жив. Бьотгер забеляза върху снега червено петно. Руснакът е ранен. Дали тежко? Едва ли, иначе не би могъл да се измъкне от водата с шинел, валенки и раница на гърба.

Самолетът разклати криле, Бьотгер внимателно оглеждаше пространството. Тройката от отряда на Воцебум си бе отишла. Долу сред леденото поле като клинопис се чернееше водата. Над нея се издигаше пара — бе експлодирал котелът на парахода. В маслените петна плаваха дъски.

Когато Бьотгер атакува парахода, видя на палубата му огромен червен кръст. Значи параходът караше ранени или деца. Обстрелването, отравяне с газове, унищожаване с каквито и да било други средства се забраняваше. Според международните правила това е престъпление.

Бьотгер се усмихна. Във време на война няма закони. Прав е този, който побеждава. Тази истина той бе усвоил още в школата АВ — първата крачка към небето, където уроците по националсоциализъм бяха така задължителни както радиокурсовете, теорията и практиката на полетите, строевата подготовка на образцовия плац в Роцок.

В авиационната школа се учеше елитът на хитлеровата младеж и Бьотгер след двадесет бойни полета очакваше да получи първия офицерски чин. На осемнадесет години — офицер от Луфтвафе! Полетите минаваха успешно и сега с един картечен ред ще довърши последния руснак от парахода с червения кръст.

Погледна планшета, който лежеше на коленете му. Преди да излетят, бе отбелязал с червен молив върху картата на Бяло море линията на курса, а района, който щяха да бомбардират — Северодвинск и Архангелск — бе очертал с черен туш и в центъра поставил кръст. Лейтенант Воцебум го бе запитал: „Какво означава този кръст?“ Бьотгер отвърна: „Смърт на руснаците!“ Воцебум се подсмихна, потупа го по рамото, но очите му останаха сериозни, дори изглеждаха зли. Воцебум искаше да каже по навик нещо като: „Не се

увличай, малкия! Ако руснаците видят тоя кръст, веднага ще те пречукат.“

„Впрочем, какво ли прави она руснак?“ — Бьотгер се понадигна и след малко откри върху бялото поле самотната фигурка. „Колко ли патрона имам?“ Броячът показваше петдесет. „От стръмно пикиране ще изпразня целия пълнител“ — той приближи око до студения окуляр на прицела.

Андрюшка разбра, че единствен се е спасил. А на парахода, отплавал от Мурманск, имаше триста и седемдесет ранени. Лежаха в трюмовете и дори в машинното отделение. Двадесет санитарки, петнадесет моряци и трима от оръдейния разчет. Бяха поставили зенитните картечници на стария, построен преди революцията параход, повече за успокоение на съвестта, отколкото за отбрана срещу евентуални нападения на „месершмитите“, и той, Андрюшка, бе един от разчета. Четиристотин и седем човека потънаха. Четиристотин и осмият, Андрюшка, с изпорязани от леда ръце, с вкочанявали шинел и валенки, оглушал от рева на „месершмита“, бе останал жив. Остана жив, за да умре сега ли?!

От страх очите му се напълниха със сълзи. Опита да се скрие в снега. Не успя. Тогава скочи и закрепця:

— Защо ме преследваш? Малко ли ти е?!

Засвяткаха куршуми. Разхвърчаха се ледени пръски. Острите ледчета боцкаха лицето му и втвърдения от студа шинел. Ледът под краката му с трясък се пропука.

— Малко ли ти е? — отворил очи, прошепна Андрюшка подир префучалия над него самолет.

Самолетът се разтресе за последен път и картечницата млъкна. Броячът на дясната показваше нула.

— Левак! Ако те видеше Воцебум! — наруга се Бьотгер.

Бензинът в баките беше съвсем малко. Бьотгер пое обратно към базата.

„По дяволите, той ще пукне още до довечера върху тоя лед!“

Изчисли по картата, че дори войникът да успее правилно да се ориентира и да тръгне към Северодвинск, ще трябва да извърви около сто и шестдесет километра.

На тактическите учения в авиационната школа Бьотгер бе изминавал тридесет километра в ускорен марш. Това беше в четиридесетте година. Но дори и тогава тридесеткилометровите преходи не се смятаха за леки. Даже Бьотгер, един от първите по гимнастика и фехтовка, накрая едва си влачеше краката.

„Руснакът няма да издържи“ — помисли още веднъж Бьотгер, изпъна рамене и се протегна няколко пъти. След това упражнение почна да усеща изтръпналото си тяло.

— Сокол-пет, сокол-пет! Къде пропадна? — чу той гласа на Воцебум.

— Следвам ви, сокол-един — отвърна Бьотгер, след като включи преподавателя.

— Някаква авария ли?

— Нищо сериозно.

Когато в небето се разнесе приближаващият се вой на „месершмитите“, Андрюшка седеше до лафета на сдвоената картечница с шинел, пушка и раница, като че ли се канеше да слиза на следващата спирка. Един самолет се отдели от строя и помете с картечницата всички, които бяха на предната палуба. Бинтован войник закрепя диво:

— Гадове, та това са ранени!...

Друг самолет хвърли бомба. Трети пусна серия бомби. Свистенето се усилваше, а Андрюшка стреляше напосоки, без да успее да улови в прицела мяркащите се самолети. Изведнъж силен удар го отхвърли от картечницата...

... След като проследи с поглед изстребителя, Андрюшка седна върху раницата, свали шинела, гимнастюрката, валенките, изцеди водата и пак се облече. Разгорещеното му тяло не усещаше студа.

После развърза раницата, изсипа съдържанието ѝ на леда. Пакетът с концентрата се бе навлажнил. Събра парченцата от кашата в

кърпата за лице. Сложи в нея и набъбналите сухари. Консервата с макарони пъкна в джоба си. Махорката се бе размесила със захарта и солта. Понечи да я изхвърли, но се отказа и я изсипа в носната си кърпа.

Във вътрешния джоб до комсомолската книжка държеше една снимка. Андрюшка я извади. От нея го гледаше неприличаща на Лиза девойка. Но той знаеше, че ето тук на лявата буза тя има бенка, а на челото мъничка бръчица, че устните ѝ не са толкова червени, а очите по-топли — лете зеленикави, зиме — светлосини. До Лиза, извило малко глава, седеше слабо момче, с високо чело и остригана глава. От напрежение дясната му вежда бе вдигната над лявата, устата — стисната, очите гледаха недружелюбно. Андрюшка се бе фотографирал с Лиза малко преди войната. А после почна войната и той отиде на фронта.

След школата за картечари попадна край Мурманск. Оределия в боевете полк попълваха с новобранци. Но когато командирът видя Андрюшка, бутна на тила огромната си каска и каза мрачно: „Млад си още, ще заминеш за Архангелск с парахода, хем ще се видиш и с майка си.“ „Не мога, аз съм войник“ — отвърна Андрюшка. „Ще заминеш като войник, ще охраняваш парахода с ранени...“ Ех, не знаеше командирът каква съдба очаква парахода!...

Да, Андрюшка беше войник. Той отвори внимателно дървената гилза, боядисана в защитен цвят. В нея имаше навит на тръбичка лист, на който пишеше, че войникът от 234 стрелкови полк Булигин Андрей Артемиевич е роден през 1925 година. Живее в град Архангелск на „Строителна“ 7 и е призван в РККА в 1942 година. Бележката се пазеше в патрона при случай, че другарите не разпознаеха трупа на войника.

„Просто не биха могли да ме разпознаят. Щях да потъна и ето ти — изчезнал безследно. И ония, четиристотин и седемте също изчезнали безследно.“

Стори му се много несправедливо. Даже изруга грубо, като възрастен, като всички от фабрично-заводското училище, които правеха в завода мини, пълнеха снарядите с фугас, ядяха солидол вместо масло, а вместо хляб — питки от картофени обелки.

Андрюшка щракна затвора, провери патроните и стана, като метна на гърба си раницата.

Безследно изчезнал... Как могат да изчезнат безследно войниците, които защитаваха Мурманск? Как може да изчезне безследно санитарката — младичката Зоя, която шепнеше през сълзи на ранения: „Миличък, ох, потърпи, ще оживееш, само потърпи!“ И войникът млъкваше, и скърцаше със зъби, за да не издаде стон, и загубваше съзнание. И този войник ли ще изчезне безследно? И Зоя ли?

И той, Андрюшка ли?

Че как така безследно? Провалил се вдън земя ли?

Не, Андрюшка трябва да стигне до своите. Може би защото от това зависеше собственият му живот или защото Лиза нямаше да може да го преживее, или защото бе единственият свидетел за гибелта на парахода. Навярно заради всичко заедно.

Оцелелият по чудо Андрюшка вървеше, тропаше със заледените валенки. Духаше от север. Въпреки че е април, вятърът бе остър и студен. Андрюшка си мислеше: чака го дълъг път... Ще трябва да върви три, а може би и четири дена. Той не подозираше, че в този момент в Норфолк, в хитлеристката база в Северна Норвегия говорят за него.

По заледената писта Бьотгер зарули към стоянката. Механиците на другите самолети от отряда вече пълнеха баките с гориво, а пилотите бяха отишли да закусят. Воцебум насрочваше първия полет винаги рано.

Пилотът изключи мотора, разкопча коланите, отмести прозрачния капак на кабината.

— Някакви забележки, Хорст? — запита механикът Петер Бове. От вятъра очите му сълзяха.

— Провери прицела. Трасата бие вляво. Голямо разсейване. — Бьотгер излезе на покритото с лед крило.

„Руснакът няма да издържи“ — мислеше си той по пътя за стола, вдигнал яката на комбинезона, за да се запази от острия вятър.

— Защо се забави? — попита го Воцебум.

— Оцелял бе един руски войник. Измъкна се на леда и останах да го застрелям.

— Застреля ли го?

— Не можах да го улуча. Патроните ми бяха на свършване и прицелът нещо не е в ред.

— А аз исках да те представя за награждаване — каза Воцебум, като замислено побутваше с вилицата студения бифтек. — Ти видя ли червения кръст на палубата?

— Когато видиш руснаци, па било то и с червен кръст, какво има да мислиш, излишен лукс — отвърна самодоволно Бьотгер.

— Ще трябва да убиеш руснака — каза Воцебум.

— Той сам ще замръзне.

— Не, ще отидеш да го убиеш — повиши глас Воцебум. — Трябва да държим сметка за онези, които не са загубили във войната илюзиите си.

— Добре, хер лейтенант, ще убия руснака — примирително каза Бьотгер и се усмихна на командира.

— И още нещо — Воцебум стана от масата и изгледа летеца. — Ние немците не поробваме, а освобождаваме. Винаги го казваме. Втълпяваме го на всички. А какво ще си помислят за Бьотгер, който с една атака потопи транспортен параход с ранени?

На вратата се появи Бове.

— Ще летиш ли Хорст? — попита механикът.

— Да, пак натам.

— Че какво ще правиш там?

— Остана един руснак...

— Ефрейтор Бове! — прекъсна го Воцебум. — Нали чухте заповедта?

— Да, хер лейтенант.

— Изпълнявайте!

Бове бавно вървеше към самолета. Ледените снежинки го шибаха в широкото без вежди лице. Болеше го замръзналата буза, боляха го ръцете, изранени от ключовете.

„За тия момчета, май, морето е до коляно — помисли си механикът. — И Хорст навярно ще пречука оня руснак.“

Взе таблицата-инструкция за прицела на Рев и почна да го регулира за стрелба по малка цел.

Всичко, което му бе останало от сухата дажба, Андрюшка мислено раздели на четири части. Едната вече изяде, но още беше гладен. Помисли дали да изяде и втората част. „За да се постопля, да не замръзна с мокрите дрехи, трябва силна храна, а тия концентрати — каква храна са, виж макароните с месо са друго нещо.“ — Реши да отвори консервата на третия, даже на четвъртия ден. Въздъхна и продължи да върви.

До ушите му стигна бучене. „Нима се връща проклетникът?“ — Андрюшка ускори крачка, макар че засипаното със сняг ледено поле беше равно като дъска.

„Едва ли идва за мен — успокояваше се той. — Може и да не ме забележи“ — огледа се — следите от стъпките му се виеха като пътечка по снега.

И тогава Андрюшка се спря. Чувал беше от старите войници, че при бомбардиране пръв загива онзи, който бяга, криволичейки като заек, а не лежи неподвижно. Реши да стане прав, защото разсъди, че стоящият за самолета е по-малък прицел от лежащия.

Обърна се с лице към шума, свали пушката и я постави с приклада до валенките, като часовой.

В бялото небе се появи мъничко паяче. „Ами ако взема да стрелям и аз по него?... Безсмислено е, само ще изхабиш куршумите...“

„Пътечката от следи леко криволичи — въобще руснакът върви в правилна посока, но вероятно се ориентира по слънцето, без да отчита разликата във времето.“ От любопитство Бьотгер изчисли колко километра е изминал руснакът. Излезе двадесет и два.

— Не е никак лошо — похвали го Бьотгер. — Момчето върви бързо.

Наклони самолета за пикиране и откри огън от далечно разстояние. Прицелът силно увеличаваше целта. Бьотгер видя как картечният ред, вдигайки пръски сняг, бързо се приближава към руснака. Ето, куршумите заиграха около него. Сега руснакът ще хукне напосоки... Но руснакът стоеше като статуя и гледаше нагоре към самолета. Бьотгер зърна за миг лицето му, шапката-ушанка с вирната козирка, зелените петлици на шинела.

„Стоп!“ Бьотгер дръпна лоста към себе си, огледа се. Войникът продължаваше да стои неподвижно, само бе извърнал глава. Бьотгер премести с крак педала, за да завие през глава и отново да излезе на целта.

Пикираше, стреляше, въртеше фигури като в опасен въздушен бой, но куршумите не засягаха руснака.

С изцъклени очи Андрюшка проследи извисяващия се към небето самолет. Ако фашистът повтори атаката си, няма да издържи. Знаеше предела на силите си, като всеки човек, който не си приписва никакви особени качества.

Фашистът отново откри огън. Куршумите с вой се забиваха в леда. Стиснал зъби, Андрюшка не помръдна. Радиаторът за маслото под мотора приличаше на зинала паст на акула, витлото със свистене разсичаше въздуха.

„З-з-з“ — куршум перна шинела му.

„Месершмитът“ се стрелна пак във висините.

Андрюшка усети някаква топлина на гърба си, краката му затрепераха и почна да се свлича на леда, но се опря на пушката.

Устоя и този път.

Фашистът престана да пикира. Взе да кръжи над него. Летецът го разглеждаше от бръснещ полет, сякаш Андрюшка беше някакъв рядък експонат.

После фашистът отлетя.

— Пукаш ли се от яд? — усмихна се Андрюшка в се строполи върху леда.

Воцебум седеше, опрял крака на решетката на електрическата печка, и се караше на Бьотгер:

— И вие не виждате нищо невероятно в това, че „месершмит“ с пълен боекомплект и летец, завършил школата АВ, школата С, най-сетне бил цяла година в учебна изстребителна ескадра, не може да убие руснак, който стои като на табла?!

— Това е някакъв дявол...

— И дяволът ви наблюдаваше, докато се въртахте около него? — Воцебум дръпна краката си и се изправи. — Чуйте заповедта ми, пилот Бьотгер! След обед ще летите с отряда, ще прикриваме „юнкери“ над

Мурманск. Утре не знам какво ще правим. Но и утре и вдругиден, когато другите пилоти си почиват, вие ще отлетите при своя руснак и да не се връщате, докато не го убиеете!

Воцебум облече комбинезона, топлите ботуши, сложи шлема си и се запъти към вратата — огромен, дебел, с физиономия на булдог, зачервен от яд.

— Впрочем — спря се той, — не ви представих за награда, макар че командирът на ескадрата искаше да почетете всички отличили се.

Излезе. От прозореца Бьотгер видя как лейтенантът застегна парашута и се качи в кабината. Воцебум имаше навик да излита преди обед на свободен лов за апетит.

... На другия ден се изви снежна виелица. Никой не я очакваше. Бурята тресеше стените на тесните финландски къщички, облицовани отвътре и отвън с дебели плоскости от стърготини. По стъклата трополеше леденият сняг.

Виелицата затрупа изстребителите до крилете и когато престана, цял ден трябваше да изравят машините. Още един ден беше нужен, докато механиците загреят и включат моторите.

— Надявам се, че не сте забравили заповедта ми? — запита Воцебум по време на вечерята.

Бьотгер мълчаливо побутна чинията си и излезе. Зад гърба си чу буен смях.

През нощта не можа да заспи. Дразнеше го ту лаят на кучето, ту смехът на норвежеца, който караше за стола замразена треска, ту хъркането на съседа, ту шумът от колите, возещи в базата гориво и боеприпаси.

След като се повъртя няколко часа в леглото, стана, облече се, събуди Бове и почна да му помага да подготви машината за излитане.

— Озори те тоя руснак! — мърмореше Бове. — Даже и да не е загинал във виелицата, какъв смисъл има да ходиш да го убиваш?

— Сега той е нещо много повече от единствен свидетел.

— Защо?

— Нещо много повече за мен, за Воцебум, за всички нас — не чул сякаш въпроса, каза Бьотгер.

В четири, един час преди разсъмване, Бьотгер излетя към Бяло море.

Опирайки се на пушката, Андрюшка вървя половин ден, когато откри, че е загубил колана с патрондаша. Бе го свалил, докато превързваше раната си — не особено дълбока, но кървеше обилно. Големокалибреният куршум бе откъснал от гърба му парче кожа.

„Нова ще ми израсне, ако само стигна жив“ — мислеше си Андрюшка. Да се върне, значеше да загуби още половин ден. Цял ден, когато нямаше вече никаква храна и отдавна дъвчеше сместа от махорка, захар и сол.

Шинелът му бе произсъхнал и вече не му беше толкова студено. Само от глад му се виеше свят. Ако хапнеше нещо, щеше да стигне; до брега оставаше още малко.

Изведнъж в тишината долови писък. Озърна се и видя наблизко чайка. Беше розова полярна чайка. Някога бе чел, че знаменит норвежки пътешественик, май Нансен или може би Амундсен, си бил поставил за цел да види розова чайка. И когато видял, за малко не се побъркал от радост.

Андрюшка печално гледаше птицата. Чайката спря и вдигна тъничкото си краче — студено ѝ беше да стои на снега.

Андрюшка насочи пушката и стреля. Чайката подскочи, но не хвъркна. Андрюшка стреля още веднъж, после пак. Чайката литна и кацна на двадесетина крачки от него. Като че ли искаше да пожертвува живота си за гладния войник. Андрюшка легна и дълго се цели.

След изстрела не можа да види веднага чайката, но знаеше, че я беше улучил. С мъка се дотътри до птицата, разкъса я и почна да яде топлото, миришещо на риба жилаво месо.

През нощта го втресе силно. Сврял глава в раницата, Андрюшка се задъхваше. Лицето му се беше изпотило, а краката и тялото се тресяха като пневматичен чук.

„Не, няма да стигна“ — реши той.

Войникът воюваше с виелицата и студа като на война. И имаше право да умре... Ако някога го намерят, ще съобщят в къщи... „Загина храбро“, ако не го намерят — „Изчезна безследно“. Но сега това не го тревожеше. Беше се борил, колкото можеше. Нямаше повече сили.

Андрюшка измъкна глава от раницата. От небето го гледаха звезди — Лебеди, Ориони, Мечки, Раци, Ловджийски кучета. Гледаха

го спокойно, без да мигат — какво ги интересуваше тях самотният умиращ войник.

Поиска му се да се постопли. Затърси приклада, с треперещи ръце извади ножа. Но стоманата не можа да се справи с твърдото дърво. „Наша, архангелска бреза“ — с гордост помисли Андрюшка, защото техният лесозавод правеше прикладите от брезови дънери. Най-последно успя да издялка малка стружка. Внимателно я сложи върху пеща на шинела си и взе да дялка друга. При третата и четвъртата работата тръгна по-леко.

Под купчинката тресчици подложи цигарена хартия, отгоре изля от маслото, с което смазваше пушката, извади запалката. Слабото пламъче лизна хартията, пламъците запълзяха като синкави струйки и огънят върху шинела се разгоря. Андрюшка протегна над пламъците почернелите си от студа ръце. Разшава пръсти, топлината запъпли нагоре по ръцете му, проникна в гърдите. А дадеш ли топлина на една живинка, вече не ѝ се иска да мре. Огънят се разгоря и засенчи мъртвите звезди. Андрюшка наведе лице над огъня. Пламъците опърлиха мъха на брадичката му.

— Ех ти чудо на чудесата! — прошепна Андрюшка и се усмихна на огъня.

Вече не беше самотен. Имаше си другар, който го стопли и му каза: „Сега ти ще стигнеш!“

Андрюшка не забеляза кога утрото загаси звездите. Не откъсваше очи от угасващите едно след друго въгленчета. Те падаха пред обгорелия плат на шинела върху леда и разпалвайки се за последен път, угасваха завинаги. А когато замря и последното огънче, Андрюшка видя над леденото поле аленеещата зора. Развиделяваше се бързо и заедно с утрото до него стигна ту отдалечаващо се, ту приближаващо се бучене.

Бьотгер не можа да открие войника. Свверяваше непрекъснато курса с посоката, по която би трябвало да се движи руснакът, понякога му се струваше, че е забелязал следи, но те скоро свършваха.

Отгоре брегът се виждаше много добре и той се страхуваше да не би руснаците да забележат „месершмита“ и да изпратят изтребители. Малко встрани видя тъмни точки, насочи самолета към

тях, но те свършваха до разтопената вода. „Тюлени“ — ядосано помисли Бьотгер.

Реши да мине още веднъж по стария курс и ако не открие руснака, да се върне. „Трябва да го е затрупала виелицата.“

И в този миг съзря дълга синкава сянка върху леда.

— Ето къде си било дяволче! — На Бьотгер се дощя да извика силно, за да го чуе и руснакът.

Почна да набира височина и да се цели. Далечната черна точка не се просна върху леда, а само спря, като прекъсна пътечката от следи.

Пръстът му натисна спусъка на трите картечници. Изтребителят така се затресе, сякаш препускаше по неравно шосе... Но куршумите пак биеха встрани. Тогава Бьотгер отлетя доста напред и се спусна съвсем ниско, почти над самия лед. Руснакът се оказа под кръста на прицела. За проверка Бьотгер стреля от картечницата при мотора. Ако наведеше още малко носа, щеше да се вреже в леда.

— Ей, руснако, трябва да те убия! — закрещя Бьотгер.

За да направи втори кръг, изпълни извънредно сложни маневри с обърнат нагоре с колесника самолет. Малцина от асовете биха рискували да го направят в бръснещ полет. Но Бьотгер се надяваше, че картечниците, с повдигнати малко над истинската посока на полета цеви, ще засекаат този път руснака.

Войникът попадна в кръста на прицела. Газта е натисната до последен предел, бясно се носи под прозрачния капак на кабината леденото поле. Огън! Лостът напред. Завой през крило. Бързо нагоре!

Пред очите играят червени кръгове. Сърцето бие припряно, изтласквайки спрялата за миг кръв. Лостът встрани, кракът натиска педала. Леденото поле се завъртя. И върху него стои войникът.

„Невероятно! Повече не мога!“ Очилата му са се замъглили, Бьотгер ги сваля ядосан, изтрива потта.

Картечниците дават голямо разсейване. Прегрели са се. Ще трябва да изчака малко. А не може да се бави. Няма да му стигне бензинът. И Бьотгер отново спуска „месершмита“ в пикиране.

— Пак ли? — Андрюшка стреля, без да се цели, както се бият патици.

Откатът го отхвърли назад. Помисли, че е откъснал ръката му. Горната част на пушката с издялкания приклад се пречупи.

„Зз-ю, зз-ю!“ — тежките куршуми тропаха по леда.

— Ще стигна! Чуваш ли, ще стигна! — закрещя Андрияшка и хукна напред, без да чака новата атака.

На връщане Бьотгер забеляза по манометъра, че налягането на маслото пада. Съкращавайки пътя, той се приближаваше към брега. След половин час двигателят почна да се тресе. Немецът не знаеше, че единственият куршум на руснака бе улучил радиатора с маслото и разкъсал мрежата от тръби.

След още няколко минути двигателят задра. Самолетът разклати криле и почна да пада. Долу покрай брега имаше гора. Отворил кабината, Бьотгер се измъкна на седалката и насрещната струя го блъсна назад.

Когато скачаше на земята, видя, че към него тичат хора. Бьотгер полежа известно време, вслушвайки се в непонятните викове на руснаците. После извади парабела, но не посмя да стреля, стана и, накуцвайки с ударения крак, затича по леда.

Безсмислено бягство на загубил самообладание човек. Неочаквано Бьотгер се подхлъзна, залитна назад и си удари главата в леда. Когато руснаците дотичаха, той вече беше мъртъв.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 2 от 1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.